

# BEROEP

Bellengden dtd 09/12/03  
o.n. / Bellengden dtd 10/12/03

|                            |                                                     |
|----------------------------|-----------------------------------------------------|
| Griffie nr.                | <u>CORRECTIONELE RECHTBANK TE MECHELEN</u>          |
| Not.nr.<br>ME66.11.1672-99 | <u>Openbare terechtzitting van 3 december 2003.</u> |

De Rechtbank van eerste aanleg te Mechelen, 11<sup>e</sup> kamer, rechtsprekend in correctionele zaken, wijst het volgende vonnis :

Inzake van het Openbaar Ministerie :

tegen :

1. , geboren , staatsbediende,  
wonende te

2. geboren ,  
secretaresse, wonende te

Beiden bijgestaan door Mr. , advocaat te  
VERDACHT VAN :

de eerste en de tweede

a. om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben

b. om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

c. om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben

d. om, hetzij door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken, hetzij door enigerlei geschrift, drukwerk, prent of -zinnebeeld, aangeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld, het feit rechtstreeks uitgelokt te hebben

A. te ononderbroken tussen 1 januari 1991 en 25 maart 1997

In overtreding met artikel 64 lid 1 van de wet van 29.3.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, nadien bestraft door art. 66 lid 1 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 en bekrachtigd door het decreet van 4.3.1997, thans strafbaar gesteld ingevolge de artikelen 2, 99, 146, 147, 149, 153 en 160 van het Decreet dd. 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, door het uitvoeren of het instandhouden van werken of hoe dan ook op een onroerend goed

- zijnde een woning
- gelegen te
- grootte 35a 78ca huis
- ingeschreven op het kadaster te

- eigendom van

een inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van titel II van bovenvermelde wet of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van het eerste hoofdstuk van titel IV van bovenvermelde wet, namelijk door in de periode van 1 januari 1991 tot 31 december 1995 volgende werken te hebben uitgevoerd en deze tussen 31 december 1995 en 25 maart 1997 te hebben in stand gehouden :

- het stelselmatig slopen van een bestaande oude woning en deze te hebben omgebouwd tot een moderne nieuwe woning
- door het metsen van nieuwe gevels voorzien van nieuwe witte PVC-ramen
- door het wijzigen van de binnenmuren met een nieuwe indeling tot gevolg;
- door het leggen van een volledig nieuw dak

B. te ononderbroken tussen 25 maart 1997 en 18 maart 2000

In overtreding met artikel 66 lid 1 en 5 en artikel 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 en bekrachtigd door het decreet van 4.3.1997, thans strafbaar gesteld ingevolge de artikelen 2, 99, 146, 147, 149, 153 en 160 van het Decreet dd. 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, door het uitvoeren of het instandhouden van werken of hoe dan ook op een onroerend goed

- zijnde een woning
- gelegen te
- grootte 35a 78ca huis
- ingeschreven op het kadaster te
- onder
- eigendom van

een inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van titel II van bovenvermeld decreet of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van het eerste hoofdstuk van titel IV van bovenvermeld decreet, namelijk door de werken onder betichting A verder in stand gehouden te hebben

Gezien de overschrijving van de dagvaarding ten kantore van hypotheekbewaring te  
dd. 23 maart 2001, op kant van formaliteit

Gelet op de processtukken ;  
Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;  
Gehoord beide beklaagden in hun middelen van verdediging;

## **A. De strafrechtelijke inbreuken**

### **1. De feiten**

Gedaagden hebben een oude hoeve, zonder te beschikken over een stedenbouwkundige vergunning, omgevormd tot een moderne villa, waarbij de buitenmuren en de binnenmuren systematisch werden gesloopt (zie verklaring van beklaagden op het zittingsblad van 18.06.2003).

De oude hoeve was en de nieuwe woning is, volgens het gewestplan gelegen in bosgebied.

Bosgebied, zijnde een natuurlijk en ruimtelijk kwetsbaar gebied, komt niet in aanmerking voor de toepassing van een uitzonderingsregel, zodat het omvormen van een bestaande constructie of het vervangen ervan door een nieuwe residentiële woning steeds in strijd is met de vigerende wetgeving.

In bosgebied zijn enkel gebouwen toegelaten, noodzakelijk voor de exploitatie van en het toezicht op de bossen, evenals jagershutten en vissershutten op voorwaarde dat deze niet kunnen gebruikt worden als woonverblijf, al ware het maar tijdelijk.

### **2. Het verzoek tot opschorting van de behandeling van de zaak**

Gedaagden menen dat de strafprocedure dient te worden opgeschort.

Er bestaat geen enkele reden om de strafprocedure op te schorten. Gedaagden werden behoorlijk gedagvaard en de dagvaarding werd overgeschreven ten kantore van de hypotheekbewaarder op 26.05.2000.

De strafbare feiten staan in de dagvaarding gedetailleerd omschreven en de incriminatieperiode is nauwkeurig bepaald.

De rechter is ter zake de herstelmaatregelen geenszins verplicht rekening te houden met een hangende administratieve of administratief-rechtelijke procedure – enkel de situatie op het ogenblik van de uitspraak telt (zie D'Hooghe, D., "De herstel- maatregelen inzake stedenbouw", *R.W.*, 1988-89, 1004 en Antwerpen, 9<sup>e</sup>. Kamer, 3 november 1999).

In het verleden werden met betrekking tot de onderhavige overtredingen tal van regularisatieverzoeken door de bevoegde overheid geweigerd ( zie bvb. het Ministerieel Besluit d.d. 5 december 2001, het Besluit van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad d.d. 3 augustus 1999, de “Weigering van bouwvergunning” d.d. 10 november 1999, het “Ongunstig advies” van het College van burgemeester en schepenen d.d. 15 juli 1999).

De onderhavige vervolging is in casu gebaseerd op de niet-naleving van de vergunningsplicht, zodat dient te worden vastgesteld dat de thans nog lopende administratieve procedure(s) voor de Raad van State geen rechtstreekse of onrechtstreekse invloed heeft (of hebben) op de strafvervolging, noch op de feiten van de tenlasteleggingen en dat de procedure voor de Raad van State de feiten van de tenlasteleggingen niet kunnen rechtvaardigen of verschonen (zie Antwerpen, 9<sup>e</sup>. Kamer, 3 november 1999).

Geenszins vormen administratieve of administratief-rechtelijke procedures een wettig beletsel om de strafvordering uit te oefenen of om de zaak ten gronde te behandelen. Een mogelijk onwettige weigering tot regularisatie is voor de strafvordering en het hieraan gekoppeld herstel irrelevant (zie Cass., 11 december 2001, *Arr. Cass.* 2001 en Raadsheer in het Hof van Cassatie, “*Gevolgen van de onwettigheid van een administratief besluit. Tegenstelbaarheid. Vernietiging door de Raad van State versus art. 159 GW*”, Belgische Vereniging voor Milieurecht vzw).

De eventuele onwettigheid van de overheidsbeslissing om de regularisatie te weigeren heeft immers niet tot gevolg dat de uitgevoerde werken als vergund kunnen worden aanzien (zie Cass. 7 november 1995, *Arr. Cass.*, 2<sup>e</sup>. Kamer, p. 977). De vraag of in de toekomst een vergunning zou kunnen worden bekomen, is naar de bewoordingen van het Hof van Cassatie irrelevant (zie Cass. 11 december 2001, 2<sup>e</sup>. kamer).

Van zodra de rechter de strafbare schuld van de vervolgte personen heeft bepaald en heeft vastgesteld dat de werken tot op heden niet gedekt zijn door een uitvoerbare stedenbouwkundige vergunning, is de zaak zowel m.b.t. de straf als het herstel “in staat van wijzen” en dient de rechter onverkort uitspraak te doen. Een hangende administratieve procedure vormt geen wettig beletsel om de zaak ten gronde te behandelen noch om de strafvordering uit te oefenen (zie Antwerpen, 9<sup>e</sup>. kamer, 3 november).

Als besluit dient gesteld te worden dat indien zowel de schuld van de verdachten als de actuele vergunningstoestand vaststaat, de zaak in staat van wijzen is en de

rechter zonder verwijl een vonnis dient te vellen (zie DE SWAEF, M., *Over rechtsweigering*, noot onder Antwerpen, 16 januari 1986, R.W., 1986-1987).

De rechter mag zijn uitspraak niet uitstellen in afwachting van het afronden van hangende of nog op te starten administratieve procedures en / of (al dan niet concrete) planologische initiatieven. De gedaagde die wetens en willens deelneemt aan een bouwmisdrijf, dient te beseffen dat hij (of zij) zich blootstelt aan de door de wet voorziene bestraffing.

### **3. De vergunningsplicht**

De werken die gedaagden hebben uitgevoerd, kunnen niet begrepen worden onder instandhoudingswerken (zie art. 99 par. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening). De door beklaagden uitgevoerde werken zijn ongetwijfeld vergunningsplichtig.

### **4. Het strafbaar opzet**

Eenieder wordt geacht de wet te kennen. Het niet kennen van de wet vormt geen rechtvaardigingsgrond of schulduitsluitingsgrond.

De miskennis van de wet (in de materiële betekenis van het woord) gebeurde in casu wetens en willens.

### **5. De herstellordering**

Het bevelen van een herstelmaatregel behoort tot de bevoegdheid van de strafrechter.

De correctionele rechter kan niet ambtshalve een herstelmaatregel bevelen. De rechtbank is in haar uitspraak over de herstelmaatregel beperkt tot de door de bevoegde overheid gekozen en gevorderde wijze van herstel (zie DEBERSAQUES, G., *De herstellordering in de ruimtelijke ordening*, XIX Postuniversitaire cyclus Willy Delva 2002- 2003, n° 52).

Hoewel de rechter niet de opportuniteit van de maatregel kan toetsen, dient deze wel de externe en interne wettigheid van de herstellordering te onderzoeken.

Extern voldoet de onderhavige herstellordering aan de (decretale) voorwaarden en intern stelt deze Rechtbank vast dat de gevorderde herstelmaatregelen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening werden genomen.

## **6. Het onwettig gewestplan**

Het gewestplan is bepalend voor de kwalificatie en de bestemming van het gebied.

Het kwestieus perceel is volgens het gewestplan , vastgesteld bij KB van 5 augustus 1976, gelegen in Bosgebied.

De bepaling “bosgebied” impliceert niet dat zich over het gans gebied effectief en alleen een bos uitstrekt. De door gedaagden aangekochte hoeve bevond zich bvb. in dit “bosgebied”. Er is geen reden om aan te nemen dat het gewestplan onwettig zou zijn.

## **7. De toepassing van een ongrondwettelijke bepaling wegens haar arbitrair karakter**

Art. 145bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening sluit een afwijking van de bestemmingsvoorschriften in bosgebied, zijnde een ruimtelijk kwetsbaar gebied, uit. Derhalve kunnen kleine hoeves, in bosgebied, niet worden verbouwd tot villa's.

Gedaagden stellen dat de uitsluiting van bebouwing van een perceel gelegen in bosgebied als arbitrair dient beschouwd te worden. Nochtans is het vrijwaren van bosgebied een duidelijke en terechte bezorgdheid van de wetgever om een kwetsbaar gebied te beschermen.

De wetgever beoogt hierbij het behoud – of liever het niet verder aantasten – van de weinige open ruimten die Vlaanderen nog telt.

De bekommernis van de wetgever is derhalve van algemeen belang.

## **8. De hoorplicht**

De bewering van gedaagden als zou het horen van de overtreder voorafgaand aan de herstellvordering door de stedenbouwkundige inspecteur “*verplicht*” of “*nuttig*” zijn, heeft geen enkele wettelijke basis.

Het standpunt van de overtreder, die uitsluitend zijn individueel belang nastreeft, is ter zake de opportuniteit van de herstellvordering, die in het algemeen belang en krachtens de wet wordt genomen, niet relevant.

De overtreder wordt trouwens gehoord ter terechtzitting, waar de rechter de herstelmaatregel oplegt (art. 149 par. 1 decreet 18.05.1999).

### **9. De motivering van de herstellvordering**

Uit het strafbundel blijkt afdoende naar recht dat de huidige woning een nieuwbouw woning betreft die geen gelijkenis vertoont met de oude hoeve.

### **10. De omvang van het herstel**

De vordering van de gemachtigde ambtenaar steunt op de wet en betreft het maatschappelijk herstel bij een ernstige stedenbouwkundige inbreuk. Gedaagden hebben essentiële voorschriften – wettelijke bepalingen – miskend, zodat een maatschappelijk herstel zich opdringt.

### **11. De redelijke termijn – art. 146 (bij decreet van 4 juni 2003)**

Gedaagden hebben een ernstige stedenbouwkundige inbreuk begaan in ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Het betreft een voortdurend misdrijf ook onder het nieuwe decreet, doelbewust instandgehouden door beklaagden. Derhalve kan er geen sprake zijn van de overschrijding van de redelijke termijn.

De werken zijn gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied en vormen een ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming.

Bovendien blijkt uit het strafbundel dat de werken dateren van eind 1995 (einddatum der werken) en niet, zoals gedaagden menen te moeten beweren, van 1991. De vervolging werd ingesteld in 1998. Derhalve kan eens te meer geen sprake zijn van de overschrijding van de redelijke termijn.

### **12. Het decreet van 4 juni 2003**

Het decreet van 4 juni 2003 wijzigt de huidige incriminatie niet, aangezien bosgebied een ruimtelijk kwetsbaar gebied betreft (zie artikel 7).

Bovendien vormt de door gedaagden begane inbreuk een ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het plan van aanleg.

### B. De strafmaat

Het betreft in casu een ernstige inbreuk op de regels van de ruimtelijke ordening met een ernstige vermindering van het milieu als gevolg.

Gedaagden hebben uit financieel oogpunt het risico genomen om een oude hoeve in bosgebied te verbouwen tot een moderne villa.

Niet alleen is dit maatschappelijk onaanvaardbaar op het vlak van de ruimtelijke ordening, maar ook creëert een dergelijke overtreding van de wet een financiële ongelijkheid ten overstaan van de niet-overtreders.

Het zeer beperkt schuldinzicht van beklaagden staat een opschorting van de uitspraak in de weg.

Beide beklaagden verkeren in de voorwaarden vermeld in art. 8/1 van de wet van 29 juni 1964; men mag vermoeden dat een veroordeling met uitstel zoals hierna bepaald, een voldoende waarschuwing zal betekenen voor de toekomst;

OM DEZE REDENEN,  
DE RECHTBANK :

Gelet op de artikelen :

- 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 40, 41 der wet van 15 juni 1935;
- 1 en 3 wet 5 maart 1952 gewijzigd door de wet van 24 december 1993;
- 28 en 29 wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen;
- 58 KB. 18.12.1986;
- 162, 194, 195 van het wetboek van strafvordering;
- 2, 40, 50, 65, 66 van het strafwetboek;
- 44, 64, 65 wet 29.3.1962;
- 66 lid 1 en 5, 68 decreet van 22.10.1996 en decreet van 4.3.1997;
- 1, 2, 99, 146, 147, 148, 149, 153, 160, 161, 171, 197, 204 Decreet 18.05.1999 zoals gewijzigd door artt. 16, 36, 38 en 64 Decreet van 26.04.2000;
- 8/1 wet 29 juni 1964
- 2, 3, 4 wet 26 juni 2000;
- EU-verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 over de invoering van de euro;
- EU-verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro; door de voorzitter ter terechtzitting aangewezen;

## Rechtsprekend op tegenspraak

Veroordeelt **beide beklaagden: ieder** tot een gevangenisstraf van **drie maanden** en een geldboete van 200/40,3399 EUR te vermeerderen met 1990 deciem, also gebracht op **991,57 EUR** of een vervangende gevangenisstraf van 40 dagen ingevolge art. 40 SWB.

Veroordeelt beide beklaagden hoofdelijk tot de kosten van de strafvordering, belopende tot heden: 122,05 EUR en ieder tot een vergoeding op van 25 EUR overeenkomstig art. 91 K.B. 28 december 1950 zoals gewijzigd door art. 1 K.B. 11 december 2001.

**Beveelt dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis gedurende drie jaar zal worden uitgesteld wat betreft de hoofdgevangenisstraf uitgesproken lastens beide beklaagden.**

Verplicht elke beklaagde bovendien tot betaling van een bijdrage van 10 EUR + 40 deciem = telkens 50 EUR tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Beveelt op vordering van de gemachtigde ambtenaar - thans Gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur - of van het college van Burgemeester en Schepenen, het herstel van de plaats, nader omschreven in de betichting, in haar oorspronkelijk staat door het slopen van de constructie, inclusief de funderingen, het verwijderen van de afbraakmaterialen van het terrein en het aanvullen met zuivere aarde;

Bepaalt de termijn van herstel op één jaar beginnend op de dag volgend op de dag waarop onderhavig vonnis in kracht van gewijsde is getreden;

Voor het geval de plaats niet vrijwillig in de vorige staat wordt hersteld binnen de gestelde termijn, beveelt dat de gemachtigde ambtenaar - thans Gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur - of het college van Burgemeester en Schepenen van ambtswege in de uitvoering van het vonnis kan voorzien voor wat het herstel betreft, onder leiding en toezicht van de eerste daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder, deze desnoods bijgestaan door de openbare macht;

Zegt dat wie het vonnis doet uitvoeren, gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomstige materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een gekozen plaats;

Zegt voor recht dat de veroordeelden gehouden zijn tot alle uitvoeringskosten, te verminderen met de opbrengst van de verkoop van de materialen en voorwerpen; Verklaart de uitvoeringskosten invorderbaar op vertoon van een staat of afrekening, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter;

Zegt dat de herstelmaatregel wordt opgelegd onder verbeurte van **een dwangsom van 100 euro per kalenderdag vertraging** in het voltooid herstel van de plaats in de vorige staat en dit vanaf de dag volgend op de laatste dag van de gestelde hersteltermijn;

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting op 3 december 2003.

Aanwezig:

- , alleenzetelend rechter;
- , substituut - procureur des Konings;
- , griffier;